

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1842/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 263/19 од 17.09.2019. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 263/19 од 17.09.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 263/19 од 17.09.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П рр 485/18 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен и обавезана тужена да му на име новчаног обештећења због претрпљене нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом од 13. марта 2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног износа а до тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности ове пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 263/19 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима преиначена, тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 13.500,00 динара исплати још 13.500,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђена, а жалба

тужиоца одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Побијана одлука о тужбеном захтеву донета је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Одлука о висини накнаде у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, што значи да различита висина досуђене накнаде не представља неуједначену судску праксу.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року поднета је 29.10.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 2.600 евра у динарској противвредности.

С обзиром на то да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра, у динарској противвредности, то је изјављена ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија**

Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић